

Womhaj Bóh!

Cizklo 25
21. junija.

Lětnik 7.
1897.

Serbiske njedželske łopjenka.

Wudawaju šo kóždy šobotu w Smolerjez knihiczišcezerńi w Budyschinje a šu tam dostać ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

1. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Jan. 4, 16. Bóh je lubošć.

Tamnej samariskej žonje, kiž bě šo něhdy pschi Jakubowej studni našeho lubeho šbóžnika woprašchala, hdže a na kotrym měsće móhl drje šo cžłowjek Bohu špodobnje pomodlicž, je našch šnjes na jeje praschenje wotmolwił, šchto je Bóh, a hdže móže šo cžłowjek jemu bližicž. Bóh je duch, to reka: wschudžom je Bóh, niz jeno tu abo tamle, — wón ma na njeju šwój stol, a šemja je podnožk jeho nohow, wón je na wschěch kónzach šwěta a šemje š bydłom; wschudže móže a šmě šo cžłowjek jemu poblížicž. — Sechze pak šo něchtó š wěrnej prawdu š njemu pomodlicž, tajki pschińdž psched jeho woblicžo š wěštej dowěru a š wěrjazej duchu, pschetož jenicžkeho tajkeho cžłowjekowe pomodlenje budže jemu witane, lube a špodobne.

Šchto je Bóh, je nam našch šbóžnik š tymle našchim dženšnišchim šłowom hišceže jašnišcho wuložik: Bóh je lubošć. Tole šłowo drje tu je šwjateho Janoweho rta wuprajene šašlyšchimy, ale šchtož nam šwjaty Jan praji, je šebi wón šam se šebje njewšal, ale jo wot šameho šwojeho šnjesa šeshonił, pschetož tón je štajnje a špochi móhl šwojemu lubemu nješjekemu Wótzej do jeho wutrobny hladacž, a tón šam jenicžki je najšlepje wjedžal, šchto Bóh je: Bóh pak je lubošć, wěczna lubošć, a jako tajki šo wón štajnje wschěm šwojim wopokaže.

Bóh je lubošć. — Šchto je lubošć, wo tym wě wěšće kóždy cžłowjek šam se šwojeho šhonjenja něšchto powjedacž, hdž šebi na šwoju lubu macžektu pomyšli, pschetož ta je jemu štajnje miła a dobra byla, jako bě mlody a mały, ale pak tež, jako bě na lětach pschibyl a dorostł. Š tajkimaj lubymaj, jašnymaj woczomaj tola kóžda duchna dobra macž na šwoje małe džěczko hlada, hdž ma jo psched šobu na klinje ležo, abo na ruzy šedžo, abo pódla šo štejo. Š tajkimaj lubymaj woczomaj hewak žadny drugi cžłowjek na tole džěczko njepohladnje, ani š nim njepowjeda, kaž wona. — Tole džěczko je pak tež jejne džěczko.

W nozy pschi wschěm šwojim twjerdym španju wona hnydom pytnje, hdž šo jejne džěczko hibnje, — šlyšchi, hdž wone šapłaknje, — a štanje hnydom š šhwatkom, šo móhla jo šastaracž a pocžěšchicž.

Šak lubošnje kóžda dobra macž šwoje džěczko wodži, wuczi, šastara, napomina. Dyrbi pak jo druhdy pošwaricž a pošostacž, cžini to špochi š lahodneju ruku a š miłym rtom, se wschěj njepšchewazej lubošću. — Ma-li pak šwoje lube džěczko hdž šchorjene, tehdy jo wona šama wodnjo a w nozy šwěru šastara, pyta a hlada, š nim lubošnje powjeda a šebi pódla šhwilki mēra a wotpoczinka njepopšcheje, dofelž nima na nicžo druge myšle, dyžli na to, kaš móhlo jejne džěczko š nowa woczerstwicž. —

Šadlubje kóžda macž šwoje džěczki š nēcžim šwješeli a jo wobdari š darami a š šubłami, šadlubje tež šwojemu džěšču, hdž bě něšchto šawinowało, wschu winu woda.

A ma-li macz žane swoje dzęćzo wonka na zusbje, tajka ma jo tež wěšće spochi a stajnje na myšli a spomina džen wote dnja na njo. Wróczi-li so pak tajke jejne dzęćzo i zusbj domoj, — štó jo tehdy lubošnišo do doma wita, a i wjetškej radoscju wobjimuje, dyžli jeho luba swěrna macz?

Š wotkel sem pak ma kóžda tajka macz swoju wutrobnu lubošć k swojemu dzęćcju? Ma ju snadno šama se šebje? Abó ma ju wšchu wot druhich wotwuŕnjemu? Ně, tajku šlotu lubošć je jej Bóh luby šnjes šam do dušche šaplódžil. Tajku lubošć móže pak tež šam jenicški Bóh cžlowjekeji do dušche šaplódžicž, dofelž je jenicški wón wšcha wěrna lubošć. Našch Bóh je wšchón šapaty wohen lubošće, a i tuteho wóhnja šchřicški spochi cžlowjekam do wutrobny dolecza. Bóh šam da tajke šchřicški šwojeje lubošće do nich šlecžicž, dofelž čže jim jich wutrobny a dušche je šwojeje lubošcju šahoricž. Šeho lubošć dyrbi jim do dušche šaczahnyčž.

Bóh je lubošć. Šwój. Šan njepraji: Bóh ma lubošć, ale Bóh je lubošć. Bóh ničzo njeje, dyžli wšcha šlota lubošć. — Šlej, i tajkej lubošcju žadny žiwny cžlowjek na tebje njeponladnje, i fajšejž twój Bóh stajnje na tebje se šwojich njebešow dele hlada. Šóle twój dobrny paštyč nihdy ženje nješpi ani njeđrema, ale ma tebje spochi na woczomaj wodnjo a w nozy, w šbožu a w nješbožu, w žiwjenju a w šmjercži. A spochi wón šam šwoje cžlowške dzęćzi na šwojeje rjanej selenej luzny paše, je šam po šwojim prawym pucžu wodži, šastara, šakita, šwjėšeli.

A kaš lubošnje šlinczi jeho hłóš, hdyž naš i nim powuczi abó napomina, haj tež tehdy, hdyž naš pošwari, dofelž běchmy so pschěhrěšchili. Šaš i wutrobnu rady nam wšchu winu woda a wšcho šhoštanje špuščeži, hdyž jeho wo to prošmy w mjenje Šesom Šchryšta, našchego šbóžnika. Bóh je lubošć.

Štajnje a spochi Bóh šwojim dzęćczom dawa, nješchěstawajo jim wšchu dobrotu wopokaže, šamym tajkim, kiž šu jeho se šwojeje šlósčju a bješbóžnošcju šrudžili. Wón je lubošć. Wón dawa a dawa spochi, šam ša šebje pak ničzo męćž ani šebi wokhowacž nješechže. Wšcho, wšchitko wón šwojim dzęćczom šdari, šublo a žiwnošć, žiwjenje a wodny, šbože a šbóžnošć.

Haj šameho teho, kiž je jeho najlubšchi, „šwojeho lubeho šyna“, je wón nam šdariš a daš, šo byl šon „našch ródny bratr“, našch wumožer a šbóžnik, a šo byl ša naš šwoju krej pschelaš. Šóle dar Šožeje Wótnjeje lubošće je Šoži najwjetšchi a najrjejšchi dar. Š nim je nam Bóh krašnje a jašnje dopokašaj, kaš jara ma naš wón lubo, a šo je wón wopravdže šlota lubošć, węcžna lubošć.

Šižo jowle na šemi, w tutej našchej zusbje, naš wón šastara, pošćiczi nam šwoje šlowo, wokšchewi naš ša šwojim blidom i tej prawej jędžu a i tym prawym picžom. Šunu pak, hdyž budže wěrjazny šchěšćizjan doma pola šwojeho njebeškého Wótna, tehdy hašle budže wopravdže šhonicž, šo je Bóh šama lubošć, hdyž budže jeho Bóh do šwojeho doma witacž a jemu šwoje šotal šesthowane šubla a dary i milošcju špřečicž.

Šchtóž pak čže tule Šožu lubošć wopravdže na šebi šhonicž, šon lubuj jeho wšchě šwoje žive dnj se wšchkej šwojeje dušchu a šawošan hacž do šwojeje šmjercže

i tym šjenocženy, kiž je naš hacž do šwojeje šmjercže lubowal: i našchim lubym šbóžnikom Šamjen!

Šyfora w Šsmilnej.

Wšchepuz a rječer.

(Šofracžowanje.)

„Šchtó šny, šwicžako?“ šawola na njeho.

„Šsym šwicžak, nješšym pak mnich. Šhodžu ja tež w plašchcju hrěšchnika, tola nješšym ani šlósčtrifi bratr. Šsamotnik šym; hižo mnohe lėta šym so prózowal tu w mērnej, cžichej šamotnošći ša to so pošćicžicž a ša to cžerpicž, šchtož šym něhdy šhrěšchil. Wj šče přeni, šotšiz tu w njemērie a šwadže k šbóžnikowemu šchizjeji pschistupja. Džicže i mērom šwój pucž a nješpschěhrěšćcže so w hrošnej hordošći nad pošwječženym drjewom!“

„Šchto wo to! Ty našch šwicž jako mnich, a teho dla dnyrbich wumrjećč! Tu so ničtó nad tobu nješšmili! Šuša šu tež špalili! Šschimicže jeho!“ šawola cžrijódžiny nawjedowal.

„Wšchěhomóžny Šožo a šnježe, ja wošam so k tebi, tvoja wola nječ so štanje!“ modlešče so šamotnik wótšje. Šižo pschimášče drje něhdže dwazyčzi rukow ša nim, šo bychu jeho wot šchizja šczahnyli, hdyž so — žalošnje šahrima. Šolty šlyšš poššwėtli i džiwnyš šwėtkom wšchu wokolinu, a wyššoti šchmřěl, bliško pschi šchizju stejazy, šawrješšota, a runje šřjedža pscheraženy wali šo do cžrijódy a šarash někotrych. Šotom bēšče wšchudžom cžēmno a cžicho. Šsamotnik pak stejēšče hiščče pschi šchizju, šamlutki a runy. Š šchepotazyš hłoššom pschivola wón wošam: „Šrěšchnizy, šče wy Šoži hłóš šašlyšcheli? Žalošna je jeho šurowošć, i šotrežž móže wón waš pošhostatč! Šehovah je mój Bóh! Šschistupče sem a škonzuječe nje!“

Tola ničtó so ani nješhibny; ššónčnje šapoczachu něšotre cžlowške hłoššy někaš šchěptacž. Wšchitzny bēchu so naštróželi a bojachu so pschěd tym mužom w plašchcju poškutneho hrěšchnika. Šěž šašchumi — hrošnje a štrašchnje; bješ pschěšćacža šo šlyššasče a žalošnje šo hrimášče, šo šemja ržēšče. Š lėššnyš šchumjenjom mēšchēšče šo žalošćenje a šrudne wošanje cžerpjaznych cžlowjekow, wot rošpacženého šchmřěka poraženyč. Šdasče šo, šo šo poššledni a šudny džēš bliži.

Šot tehšle mēštna mējachu šo nješpschēcželjo i prošča. Ššorowych a šranjenych ššladžechu na šwoje wošny; poštom cžēnjechu dale k Draždžanam. Dweš hodžinye došho widžēšče šamotnik, kaš wošny nimo jēšdžachy a ludžo nimo cžahachy; jemu pak šo ničtó wjazny njebližēšče; špēšchnišcho cžēnjechu wšchitzny šwój pucž dale, a jenož šplóšchivje pošladowachu k šamotnikowemu domčžkej, hdyž bēšče Bóh je šwojim hņēwom šudžil.

Hłowne huššyšške wóššto, poš nawjedowanjom Ššofopa, bēšče šo na prawym Šobjowym brjošny Draždžanam bližiko. Ščrijóda, šotraž bēšče psches holu cžahnyla, šetka šo i nim pschěd Draždžanami na naraššchim Šobjowym brjošny. Wjazny dyžli tyžaz ššmólnizow šwęcžēšče wošam, hdyž šebi k nožny něšajke lėšwo pschihotowachu, šo bychu na ranje, i nowa poššynjeni, wšcho k nadbēhowanju pschiprawili.

Šižo rano šašch pschikašja Ššofop, šo bychu šo njelepe, ale šchčže ššwarjene wóššyške wošny (— kaš šymy šajš na narodopiššnej wustaježny w Šrašny wuhladali —) jako murja wokoło lėšwa šestajale. Ššóš pschi wošny tam stejēšče a jedny bēšče k druhemu i škrutymi rječšajami pschipinjeny. Ššječž proššdujēžšow, šaš šchčročich, šo byšchaj tam dwaj wošaj štačž mohłoj, bēchu woštajili, šo bychu šo nadbēhowanške šyly mēštu derje bližicž mohle.

Šřrenja ččrijóda nješēšče nadbēhowanške rēble a žerdže se želeššnyš hofami, druha žerdže i natyšštanymi šoššyšchčžami, ššęcža a šchšwórtka želešne žyžny, hłebije a „raššchē hvēššny“; poššlednja ččrijóda pak bēšče i rucžnyšmi proškami wobřonjena.

Hdyž bēchu šo wšchě ččrijódy šřjadowale, šarža poš Ššofopowej pschikašni Žižštownyš bubon.* Šbluko šarža poš lėšwje, Ššyššyššchich k džiwnej šurowošći pošhonyejo. Ššadbēhowanje šo šapoczča.

Mnohe tyžazy nadbēhowachu hrjebje a našššy. Šřjedny hacž by šo došhadal, šajšchšapichu ššónčojte rēble do šornow,

* Ššowjedášče šo, šo je šřjedawšchi nawjedowal Žižka pschikašaj, šo dnyrbja jemu poš šmjercži šožny šřččž a šožny na bubon pschęcžahnyčž a šo dnyrbja na tymle bubonu ššajnje k nadbēhowanju bubnowacž.

huhachu druhe rěble dale a šalěschu spěšnje jako kóčki po nich na našypu. Draždžanizy pak, derje wobronjeni a khrobli na wojowanje, šajstapichu hwoje hofi do rěblow a schwiknych nadbėhwarjom i rěblemi do hrjebjom. Potom mjetachu křmólne wėnz do hrjebjom, hdžez bėšche nėtkole strachna mēšchėnza, mjerwjėnza a tołkənza; prėcznizy pak sczelechu hwoje profi, derje wotmėrjene, do tamneje tołkənzy dele do hrjebjom, a hdžezkuli chyzysche kėbi nėtakji njepsczechel swazicž, palibady pšchescocizicž, tam porašy jeho i wotmachom wójnſki hamor, so ho njepsczechel saho dele wali. Tak rozpali ho bój drje na pol hodžiny. Potom mējachu ho Husycza, i hnėwom se subami kšhipjo a hrošnje wujo wot našypow. Položeni widžachu mēšchėzenjo, kak ho Husycza wotřaluja a mēnjachu, so ho wot stracha wumoženi, kotryž jim hrozėsche; hacž dotal njebėchu kėbi njepsczecheljo swazili, derje šakitane a wotwjerdzene mēsto dwójzy nabbėhacž. Ešo wė, bjes woporow njebėšche ho dohycze dozpiło; nēlotryžkuli ležėsche poraženy šady palibadow, a nēlotryžkuli žaloscėsche, na křmjerč franjenny, wo pomoz. Lėkar Wjeł wudželowasche pomoz a pšchitasa žonam, kotrež bėchu tež na pomoz pšchitšwatale, so bychu franjennych nuts do mēsta šnošyli.

W hušytškim lėhwje pak kėdzėsche Protop hnėwny w hwojim stanje; jeho nawjedowarjo bėchu ho pšchi nim šhadžowali, so bychu kėbi šradžili, šhto bychu dale šapocželi.

(Šofracžowanje.)

Mišionſki křwjedžen w Huszy.

Našche kėrbſke mišionſke towarſtvo křwječėsche křjedu 16. t. m. křwjedžen šwonkowneho mišionſtwa w Huszy. To bėšche rjany, lubošny křwjedžen. Š bohateho wobdzėlenja a rjaneho wuhotowanja pōšnachmy, so ho wořadni wjeřelachu, so mōžachu tōn křwjedžen w hwojim lubym Božim domje křwječicž. W 2 hodž. ho nahladny křwjedženſki cžah ſešupa a i dwowej hudžbu pšched faru pšchiczeže. Prėnje pšchindžechu škulſke džeczi je hwojimi wučerjemi, potom mlodžina. Šady mlodžiny ſašupichu do křwjedženſkeho cžaha kņjėza duchowni, kotrychž bėšche 14 na křwjedžen pšchicšlo. W jich křjedžijnje wohladachmy kņjėsa tajneho zykwinſkeho radžiczela Kellera. Šady kņjėrow duchownych pšchindžechu zykwinſzy, škulſzy a gmejnyzy priodkštejerjo, wojerſkeje towarſtwe i Huski a i Šnašchėz a na kōnzu bėchu ſašupjene žonjaze mišionſke towarſtwa, kotrež hu nam wořebje rjane wopokajmo cžopleho šahorjenja ša křwjaty škutk mišionſtwa, we wořadže bydlazeho. Pšched zykwinju witachu nař rjane cžėne wrota se kėrbſkim a nēmſkim mišionſkim poštrowjenjom i Božeho řłowa. Do Božeho doma šašupiwſchi wohladachmy jōn nanajrjėnſcho wupyšcheny. Š klėtki štownjėsche nař rjany wėnz i tymi řłowami: „Wōh chze, so by wſchitkim ludžom pomhane bylo.“ Prėnje wotmėjėsche ho nēmſke křwjedženſke kėmšchėnje. Knjes duchowny Bogt i Lupoje prėdowasche wo Jan. 10, 16 a pšchitwoła mišionſkeje křwjedženſkeje wořadže: Mišionſke džėlo šaloži ho na paštřſtu lubořčž Jeřom Křhřta: 1. Wona šwopšchimuje wſchitkich a nařche woczi na pōhanow wobroczi; 2. Wona cžeri Jeřuřownych k džėlu w mišionſtwe a 3. lubi temu džėlu wėřty a křařny wuřpėch. Do prėdowanja špėwasche kņjeni lėkarjowa Decina i Huski nam i rjanym hlořom Šāndlowu modlitwu: Šswjaty, křwjaty, křwjaty atd. a po prėdowanju wuřpėwachu škulſke džeczi ariju. Šserbſke kėmšchėnje šapocža ho w 4 hodž., hdyž bėšche křwjedženſki cžah do Božeho doma pšchicžahnył. Šserbſke mišionſke prėdowanje džerčėsche kņjėš šarať Bėrnik i Klukšcha wo tekjeze Mat. 24, 16 i tym napominanjom: Wly mamy ho ša to štaracž, so by ewangelijon prėdowane bylo po wſchēm křwėcže: 1. To je wola nařcheho Kņjėsa, so by ho ewangelijon wſchemu křwėtej prėdowal, 2. To je řadanje wſchitkich ludow, so bychu řlyšcheli prėdowanje křwiateho ewangelija. Wobaj křwjedženſtaj prėdarjej i hnujazyymi řłowami pořłucharjam do wutrobny rėczėschtaj a jich šahoriřchtaj k lubořčži ša mišionſtwa bjes pōhanami. Ša to křwėdžeri rjana kollekta, kotraž je ho ša mišionſtvo bjes pōhanami nařberala. Wona wunjeře na nēmſkim kėmšchėnju 166 hr. a na kėrbſkim 182 hr. Woltarnu Božu řlužbu mējėschtaj na nēmſkim kėmšchėnju kņjėš šarať Wėrōřat-Budėřčjanſki a kņjėš šarať Kėncž-Wjelecžanſki, na kėrbſkim kņjėš šarať Šubiza a kņjėš šarať D. Imiřch. Šo je ho křwjedžen tak rjenje poradžil, ša to mamy ho na prėnim lubemu duřchowpaštřrjej Husčzanſkeje wořady, kņjėšej šarařej Šandriřej, najwutrobniřcho

podřakowacž, kař tež wſchitkim, kōřtiř hu jōn je woporniweje lubořčžu wuhotowacž a porjėnſchecž pomhali.

Na křwjedžen křwiateho Jana.

D horj Libanonske Š wař žōrli žōrlo ho, Križ rořče k wulkej rėzy, Šso Jordan mjenujo, Križ wjedže křwoju wodu Pšchės kraj a puřčinu, Hacž dōndžė k mōrwom' morju, Šdžez wulwa nuts ju.

Tam pšchi tej wulkej rėzy, Tam pšchi tym Jordanje Šso řachu křařne wėzy We tutej puřčinje. Šchtož ho tam nowoh' řtalo, Šchtož je ho widžilo, Kņjė' byla řnadna řčžina, Križ wėřty řhblaja.

Tam Jan tōn křchčzenik křwjaty Pořutu prėduje, Bė wot kamjėřkich wlořow Na cžele řdrařčėny, Pař kožany mējėsche Na bjedrach řpařany A lėřny mēd a řtoczki Zyroba jeho bė.

Jan mōžnje prėdowasche, W Jordanje křchčžijnje A řłowa jara wōtre Wōn k ludej rėczėsche:

„Pořutu“, praži, „cžijnčze, Wly řchlachta jechčzerřka, Šewak wy njeřšchindžecze Do Božoh' křaleřtwa.“

Jan praži: „Ša křchčžu i wodu, Šedny pak dže ša mnu, Tōn wař i tym křwjatym duchom Křchčžicž b'dže a i wohenjom, Temu ja njeřřym hōdny Cžrije nořčž jeho, Wōn kopacž ma wėjeryny, B'dže cžijnčicž to huno.

Pšchėnzu budže řhromadžicž Wōn do křwojej' břōžnje, Pšlwy pak budže řpalicž Š wohenjom na wėcžne. Tež wjazy druhoh' hiřchčze Jan k ludej rėczėsche A wučėšche jich křwėru Cžinič wſchitku prawdu.

Jan jedny džen wuhlada, Šako wōn prėduje, W puřčinje wot nařdala, Šo Jeřuř k njemu dže, Jan potařujo na njoh' Te řłowa pražil je:

„To je to Bože jehnjo, Križ njeře hřėchi wſchė.“

Knjes Jeřuř k šanej džėšche, Šo chze wōn křchčženy bječž; Jan pak jom' wobarařche, Mējėsche tajku rėczž: „Šso pšchihodžilo by mi Wot tebjė křchčžicž ho dacž, Hacž ty tu pšchindžejš ke mni, Čhzejř pšchės mje křchčžen'zu bračž.“

Hdyž Jeřuř křchčženy bėšche Wot Jana w Jordanje A i wody řtupicž chyzysche, Šso njeřjo wotewri,

Duch křwjaty na njo šleczi Šako w hōłbja řtalčze, Wōh i njebjja dele praži: „Wōj luby řhn to je.“

Jan křchčzenik dale wuczi A prėduje řhrobli, Duch křwjaty jeho nuczi, Šo křala nařwari, A cžomu hřėch tajki cžini A bratra žonu ma. To ho křalej njelubi, Da Jana do jařtwa.

Šako Jan w jařtwe bėšche, Te řkutki řlyšchėsche, Križ Jeřuř cžinił bėšche A hiřchčze cžinjėsche, Da Jan pšchės pōřłow křwojich Šso prařchecž Jeřuřa: „Dyrbimy cžakačž druhich? Šny ty, řiž tu pšchijnčž ma?“

Knjes Jeřuř jimarj praži: „Šchtož řlyřchalōj wōj řtaj, To šanej prařicž džitaj A řchtož řtaj widžiloj, Šo řlepi řařo widža, Křhromi řařo řhodža, Wuřadni cžijnčzi budža A mōrwi řtawaja.

Šluchi tež řlyřcha řařo, Křhudym prėduje ho Tōn křwjaty ewangelij A řbōžni hu tu cži, Križ njeřpohōřřcha na mni Šso, wėřja i prawdu mi.“ Š tym pōřłaj woteđdžėschtaj Wot Jeřuřa k šanej.

Hdyž cžap pak pšchichol bėšche, Šo křwōj džen narodny Šerodach řtal křwječėsche, Bė jara wjeřebny, Džowka je nuts řtupila Tej' Šerodiady, Pšched křalom rejowala, Kař to jom' řpodobne.

Duž řtal ho pšchikřahařche, Šolečžizy kařařche: „Prořch kėbi nėřchto wot mje! To dacž ho tebi b'dže.“ Maczerje ho ta prařcha: Šchto by řej prořřyla; Macž pak jej hnėdom kařa: „Prořch řej hłowu Jana!“

Duž k řalej holecžo džėřche A jeho prořchėsche: „Daj mi tu hłowu Jana, Š mjenom toh' křchčzenika!“ To křala jara řrudži; Dla křwojej' pšchikřahi, Dla tež tych druhich ludži Jana hłowu řłubi.

Křal hnėdom dracža pōřla Tam k šanej do jařtwa, Tōn šanej hłowu wotčža, Križ dořta holecžiza, Na řchli njeřesche wona Tu maczeri, jej da; To cžėlo křwjatoh' Jana Šoh' pōřli řhowaja.

Ach luby człowcže wopomiu
 A hwěru ho dopomiu,
 Echto w kherluschu tu steji
 A w Bozim piſmje,
 Hdzež sjanije wopiſany,
 Hdzež wschitko čitamy,
 Aſt Jan po Bozim ſłowje
 Pſchedbežer Ahrysta bē.

Aſt hwěru Jan je wucził
 A kſhečzil tež k poſueže,
 Duch Boži jeho nucził
 We tamnej puſečinje,
 Hdž wo Ahrystuſu hwědeži,
 So Boži ſyn wón je,
 Až nječež b'dže naſche hrěchi,
 Aſt wumóž wot hele.

Teutſcher w Forſchizach.

Wſchelake ſ bliſta a ſ daloka.

— Lubym ſmilnym dariczelam, kiž ſu nam ſwoje dobro-
 wólne dary ja wbohe armeniske ſyroty pſchepodali, móžemy ſdželicz,
 ſo je ſo redaktorej powjeſež wo pomoznym ſkutkowanju w Ar-
 meniskej wot zentralneho komiteja w Berlinje pſchipoſtala. Tala
 powjeſež dawa powſchitkowny roſhlad wo žohnowanym ſkutku
 kſheſečžianſkeje luboſeže. 4 pomozne ſtažije ſu: Urfa a ſtaſarie
 w. Turkowſkeje, Urumia w Perſiſkeje a Barna w Bolharſkeje, hdžež
 ſu wbohe ſyroty pſchijate a ſo ſaſtaraja. Sa ſmilne dary lubych
 Šerbow ſaſtarane ſyroty ſu w Urfa. Nadrobniſke powjeſeže
 wo tutych džečžoch nam komitej hiſheče podaež njemóže, dofelž je
 taſ wjele džeča meč, ſo k ſeſtajenju tutych powjeſečow hiſheče do-
 ſchol njeje. Nam ſo piſche: „Š naſchich ſyrotow je ſo hačž
 dotal 185, wſchitke w Urfa, wot jenotliwych dariczelow na ſo
 wſalo, kotriž ſu nam nadžiju ežinili, ſo tež pſchichodnje 100 hriwnow
 ſa nje wopruga. Dofelž ſu pučžowanja naſchich pſhečželow a
 pſchiwſače teho džeča w Urfa, kaž to naſche powjeſeče poſaſuja,
 wjele wjažy ežaſa trjebaſe, hačž bebi my najpriedy myſlachmy,
 dyrbimy dobročelow proſižež, ſo bychu ſa powjeſeče wo jenotliwych
 džečžoch hiſheče kuſt ſežerpliwoſeže meči a ſo w tu khwilu
 ſ powſchitkownymi powjeſežemi ſmėrowali.“

Š **Retliž.** Pjatk, džen 11. junija, ſo tudy popoſdnju wot
 tjoch hodžin khowanje wykoſodoſtojneho k. ſararja em. Mičala
 Domaſki, džen 6. junija na tudomnym kaplanſtwje pola ſwojeho
 lubowaneho k. ſhyna ſbóžnje doſonjaneho, na wulzy ſwjatocžne
 waſchnje wotdžežja. Teho poſlednje kóžo beſchtej počeſežowanje a
 džaſomna luboſež ſ mnohimi pletwami, wėnzami a palmami jara
 rjenje wudebilej. Mjeſ nimi widžačmy tež wulki lawrijenzowy
 wėnz, wupyſcheny ſ čornym ſchlewerjom a rjanej ſeklu w berbfkich
 barbach, na kotrejež kónžomaj beču te ſłowa wocžičežane:

Pobožnemu ſlawnemu serbskemu peſnjerjej z džaſomnoſću
 poſwječila **redakcija „Serbskich Nowin“.**

Mjeſ tjomu wjechlathy palmami wuſnamjenjeſche ſo ta, kotruž
 beſche Mačžiža Šerbfka poſtala, pſheſ ſwoju wulkofež. Š pſchiny-
 maj buketomaj najkraſniſcho wuhotowanu palmu debjeſche tež wulka
 ſekla, ſ beheho atlaſowego banta ſwjasaſana, na kotrejež dolhimaj
 kónžomaj, ſe ſlotymu franzami wobrubjenymaj, ežeſežomny pſchipiſ
 a žarowanſki ſpėw, wot k. ſeminarſkeho wjſchſcheho wučerja
 Fiedlerja w Budyſchinje ſeſtaſany, rjenje wocžičežany ſtejeſche.
 Taſo be ſo kaſhečž nad drohim njebočičežkim ſanknyl a pſhed dia-
 natſtwom na marj ſtažil, wuſpėwaſchtej ſchula a bohacže ſhromadžene
 pſchewodžeſtwo, mjeſ kotrymž be tež wulka ſyła k. duchownych
 ſ bliſta a ſ dala, ſpėw: „Laſt mich geh'n —“, na ežož ſo kaſhečž
 pod ſwonjenjom a ſpėwanjom kherluſcha: „Jeſuſ moja nadžija —“
 do Božeho domu njebeſche a pſhed woltaſ ſtaji. Tam ſanjebe ſo
 nečto kherluſch: „Chriſtus, der iſt mein Leben —“, po ežimž k. ſaraſ
 lic. th. Ajeučž na ſaložku ſłowa ſwjateho piſma, w 2. ſchtučežy
 89. pſalma ſtejažeho, nėmſku ežėlnu rėčž džežjeſche, po kotrežž ſo
 Mađeliowa motetta: „Nach der Heimat —“ ſpėwaſche. Na to ſtupi
 k. ſaraſ Wicjaſ ſ Moſacžiz na woltaſ a rėčeſche najpriedy nėmſki
 a potom berbfki na podložku Božeho ſłowa, w liſeže na Hebrejſkich
 w 7. ſchtučežy 13. ſtawa napiſaneho: „Spominaječe na waſchich
 wučerjom, kiž wam Bože ſłowo ſu powjedali a fedžbuječe na tón
 wuſhób jich ſadžerženja a ežinče po jich wėrje.“ Nečto ſlėdowaſche
 rėčž k. ſararja Scheufflera ſ Šewald, ſaložena na ſłowa w ſeženju
 Šwj. Jana 9, 4, k ežemuž k. ſaraſ Brunwald ſ Nowoſalza ſłowa
 wutrobneho džaſa pſchifaſny. Na to ſpėwaſche ſo motetta wot
 Fr. Schneidera: „Wiederſehen“ ſe berbfkim tekſtom, po kotrežž kujeſ
 ſaraſ D. Smiſch ſ Hodžija na Boži woltaſ ſtupi a ſ mlodženſkeje
 ežeſtwoſeču wulzy rjanu berbfku ežėlnu rėčž džežjeſche a to na
 podložku ſłowa ſwjateho piſma, w 1. Kor. 12, 4. 7. ſtejažeho a
 ja tónle džen wot berbfkeho bibliſkeho pučžnika wuſwoleneho:

„Wſchelake dary ſu, ale Šedyn Duch je. W kóždym wopofaſaju
 ſo teho Dutcha dary k temu, ſchtož wužitk pſchinjebe.“ Šo nje
 ſpėwaſche ſo berbfki kherluſch ež. 577: „Naſche džečlo je ſo ſtalo,
 nečto ſo ſabat ſapocžnje“, po ežimž k. ſaraſ lic. th. Ajeučž w berbfkeje
 rėči kollektu ſpėwaſche a žohnowanje wudžečli. Nečto njebeſche ſo
 kaſhečž pod ſwonjenjom a ſpėwanjom berbfkeho kherluſcha: „Moje
 žiwjenje ſy, Ahrjſheče —“ k wupyſchenemu rowej, kotremuž bu
 ſwjatocžnje pſchepodaty a pſchi kotrymž k. ſaraſ Saſub ſ Njeſwa-
 ežidla njebočičežkemu berbfkemu wóčžinzej w mjenje Mačžižy Šerb-
 ſkeje ſa jeho ſwėrne wóčžinſke ſkutkowanje mjeſ naſchim lubym
 berbfkim ludom džaſne ſłowa wuprajowaſche a wot njeje poſtalu
 palmu nad jeho rowom wupſheſtre. Taſo be na to k. ſaraſ
 D. Smiſch ſ Božeho ſłowa ežital, kollektu wuſpėwal a žohnowanje
 wudžečli, be pohrjebna ſwjatocžnoſečž ſ ežichim wóčženaſchom wob-
 ſanknjena. Duž dha wotpočžij w mėje, drohi doſonjany berbfki
 wóčžinzo! Bóh plaež Tebi ſ wėčžnym derjehečžom, ſchtož ſy
 ſa Bože kraleſtwo mjeſ naſchim lubym berbfkim ludom ežinił!
 Š tutym pſhečžom ſawdawamy Tebi poſlednju dobru nóž.

Miſionſki ſwjedžen w Ššlepon.

Šſwjedžen ſwjateje Trojizy, džen 13. ſmažnika, beſche
 ſa naſchu woſadu woſebje ſwjatocžny a rjany; na nim ſo miſi-
 onſki ſwjedžen ſwjeczeſche. Šrėni raſ je ſo taſki ſwjedžen pola
 naſ ſwjecził. Hižo do ſapocžatka Božeje ſłužby woſebite waſchnje
 ſwonjenja, taſ mjenowane „bairowanje“, kotrež je jenož na wulkich
 ſwjedženjach waſchnje, naſ na woſebitoſečž tuteho dnja poſaſowaſche.
 W 2 hodžinomaj dyrbjeſche ſo berbfka Boža ſłužba ſapocžečž;
 w 1 hodž. hižo beſche Boži dom pſchepjelnjemy, a wulka, wulka
 ſyła berbfkich kemscherjom hiſheče wonka ežaſaſche. Duž žana
 druha rada njebe, hačž ſo berbfka woſada ſo ſe ſwojeho wot mlo-
 džiny taſ pſheſ mėru rjenje wupyſcheneho Božeho domu won na
 meſtino pſhed žyrkwy poda, kotrež beſche tež ſ brėjami wupyſchene
 a ſe ſchmėkami wudebjene. Dofelž beſche Bóh luby Anjeſ džen
 wurjadnje rjany ſpočžil, je ſo žyly ſwjedžen pod Božim módrym
 njebjom wulkotnje poradžil. Šerbfku woltaſnu Božu ſłužbu kujeſ
 ſuperintendenta Kuring-Bojerowſki wotmėwaſche; berbfke predo-
 wanje po wſchėch Šerbach ſnaty duchopólny redaktor naſcheho
 ežaſopiſa „Bomhaj Bóh“, kujeſ ſaraſ Gólcž-Budyſchinſki, wo
 Šap. ſkutk. 13, 47—49 džežjeſche a miſionſkeje woſadže pſchiwola:

Šchtož kſheſečžian eže prawy byčž,

A miſionſtwu dyrbi luboſečž mečž:

To Boža ſwjata wola je,

A žohnowanje ſ nami dže.

Anjeſ ſaraſ Małin-Šprewjanſki na wjeſełoſečž žohnowaneho da-
 wanja ſa ſwjaty ſkutk miſionſtwa w luboſnych a hnujažnych pſchi-
 kladach poſaſowaſche; a kujeſ ſaraſ Mėroſał-Šyſchwaldſki nutrych
 poſlucharjom hiſheče w duchu do póhanſkich krajom a waſchnjom,
 do póhanſkich hrėchow a žaloſečžow, do póhanſkeje ežmy a nožy
 dowjedže. Š modlitwu a požohnowanjom pſheſ woſadneho
 duchowneho ſo tuta rjana berbfka ſwjedženſka Boža ſłužba ſkóneči.
 — W 4 hodž. ſo nėmſta Boža ſłužba ſapocža. Hačž runjež je
 w naſchej woſadže malo nėmžow, beſche ſo tola ſe ſuſodnych
 delnjołužiſkich wšow telko poſlucharjom ſhromadžilo, ſo beſche
 žyrkej pſchepjelnjena. Nėmſku woltaſnu Božu ſłužbu kujeſ Weſſel-
 Šahnichenſki wobſtara; nėmſke pređowanje mėjeſche kujeſ ſaraſ
 Neumann-Zablonſki, ſo ſložuju na Šej. 60, 1—6, miſionſtu wo-
 ſadu na dwė napominani poſaſuju: 1. Poſbehn ſwojeje woczi a
 hladaj wokoło ſo, a 2. Stawaj a roſſwėtluj ſo, pſchetož tvoje
 ſwėtlo pſchidže. Anjeſ ſaraſ Deuſchmann-Podroſchki w dlėſchej
 roſprawje wo ſkutkowanju a džełanju naſchich ewangeliſkich miſio-
 narow w póhanſkim kraju a wo hroſnoſečžach póhanow, kotrež naſ
 dyrbja k taſkemu ſkutkowanju nawabiečž, rėčeſche. Š wutrobneje
 modlitwu a dobroproſchenjom ſa póhanow a je žohnowanjom pſheſ
 kujeſa ſuperintendentu Zybalinſkeho ſo tuta Boža ſłužba ſkóneči.
 Wunofſk kollektu be 185 hriwnow 26 np. — Wutrobny džaſ mjeſ
 je tež hiſheče na tutym meſtneje prajeny patroneje naſcheje žyrkwy,
 kujeſej hrabi Arnimej-Mužakowſkemu, kotryž je po ſwojim ſnatym
 kſheſečžianſkim dobročiwym waſchnju wſcho to, ſchtož je ſo k wu-
 pyſchenju trjebało, daril. — Bóh luby Anjeſ paſ daž, ſo by
 tutón miſionſki ſwjedžen ſ wulkim žohnowanjom ſa naſchu
 woſadu byl.